

Arrest

nr. 184 811 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 oktober 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 januari 2017.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 oktober 2015.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen noch vertegenwoordigd. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). Een onderzoek van de ontvankelijkheids- en in voorkomend geval de gegrondheidsvoorwaarden van het beroep is derhalve vereist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing aan de notie ‘buitengewone omstandigheden’ een invulling geeft welke geen wettelijke grondslag heeft en welke in strijd komt met de gevestigde rechtspraak van de Raad van State. De verzoekende partij geeft aan dat blijkens de bestreden beslissing er enkel sprake kan zijn van ‘buitengewone omstandigheden’ als er bij terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou voorliggen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de “buitengewone omstandigheden” in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, er niet toe strekken te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekken te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden”, in de zin van artikel 9bis, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor

het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Zij dient aldus duidelijk aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar haar land van oorsprong of naar een land waar zij gemachtigd is te verblijven, om er haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz... Echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat enkel sprake kan zijn van 'buitengewone omstandigheden' als er bij terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou voorliggen. Waar er in de bestreden beslissing sprake is van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, wijst de Raad er op dat deze slechts ter sprake komt in het kader van de motivering inzake artikel 8 van het EVRM. Zo wordt er in de bestreden beslissing met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 van EVRM onder meer gesteld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent "maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt". Wat de aangehaalde elementen betreft, wordt overigens duidelijk gemotiveerd waarom deze geen buitengewone omstandigheden vormen zonder dat hier enigszins wordt vereist dat er sprake dient te zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel eer de aangehaalde elementen aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing aan de notie 'buitengewone omstandigheden' een invulling geeft welke geen wettelijke grondslag heeft en welke in strijd komt met de gevestigde rechtspraak van de Raad van State.

De verzoekende partij maakt aldus met haar betoog een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

In een tweede middel voert de verzoekende partij weder de schending aan van de materiële motiveringsplicht verwijzend naar de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat een terugkeer naar het land van herkomst enkel een tijdelijke scheiding zou betekenen en dat de gemachtigde geen rekening houdt met behandelingstermijn van ettelijke maanden, hetgeen een langdurige scheiding voor gevolg heeft. Ze stelt dat in de bestreden beslissing tevens geen antwoord wordt gegeven op het in de aanvraag ontwikkelde argument dat de partner van de verzoekende partij werkt als zelfstandige schilder

en de verzoekende partij derhalve niet kan volgen naar Albanië, hetgeen de onvermijdelijkheid van de langdurige scheiding bevestigt.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager, in casu de verzoekende partij die in feite vraagt haar een voordeel te verlenen, zelf ligt: zij moet met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden valt van de bepalingen waarop zij zich wenst te steunen of beroepen bij een aanvraag. De aangehaalde elementen worden beoordeeld door het bestuur, hetwelk terzake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De gemachtigde dient – indien hij de aangevoerde elementen niet aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – te motiveren waarom hij deze niet aanvaard, hetgeen de gemachtigde in casu gedaan heeft. De gemachtigde dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. De Raad stelt in casu vooreerst vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 20 augustus 2015 het gegeven dat haar partner als zelfstandige schilder werkt en haar niet kan volgen naar Albanië geenszins heeft vermeld, laat staan heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid zodoende dat de gemachtigde niet kan verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben. Waar de verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden met “de gebruikelijke behandelingstermijn van ettelijke maanden”, wijst de Raad er op dat zij er volledig aan voorbij gaat dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat “de bewering dat deze procedure in Albanië enkele jaren in beslag zou nemen” tevens niet kan weerhouden worden aangezien “betrokkene voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorlegt”. De verzoekende partij gaat niet in op deze concrete motieven van de bestreden beslissing, zodat ze daar geen afbreuk aan kan doen.

Daar waar de verzoekende partij met haar kritiek en met haar betoog dat er ten onrechte wordt gesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst enkel een tijdelijke scheiding zou betekenen en dat er geen verbreking van de gezinsbanden zijn, blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Op de overige onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing gaat de verzoekende partij niet in, zodat ze daar geen afbreuk aan kan doen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet aannemelijk.

De middelen lijken ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 30 januari 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 14 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 16 januari 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP stelt dat zich twee relevante evoluties hebben voorgedaan: 1) het inreisverbod werd op 30 juni 2016 vernietigd door de Raad en is uit het rechtsverkeer verdwenen; 2) VzP is teruggekeerd naar België en woont opnieuw samen met de heer V. B.. VzP heeft samen met haar partner een huwelijksaangifte gedaan die evenwel werd geweigerd. VzP heeft hiertegen een beroep ingediend; de terechtzitting is voorzien op 14 september 2017. VzP stelt dat

zij zich niet alleen moeten kunnen laten vertegenwoordigen, maar haar advocaat ook moet kunnen bijstaan. VzP besluit dat deze nieuwe feitelijke elementen relevant zijn voor de beoordeling van de zaak. VzP volhardt ten slotte in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift."

3.2 Waar de verzoekende partij thans wijst op twee relevante evoluties die zich hebben voorgedaan, namelijk het inreisverbod dat werd vernietigd en het gegeven dat zij is teruggekeerd naar België en opnieuw samenwoont met haar partner met wie ze een huwelijksaangifte heeft gedaan die evenwel werd geweigerd en waartegen thans beroep werd ingediend waarvan de terechtzitting is voorzien op 14 september 2017, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er vooreerst op dat de verzoekende partij er met dit betoog aan voorbijgaat dat de bestreden beslissing een beslissing betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, waarbij de gemachtigde heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen – zoals aangevoerd in de aanvraag van 20 augustus 2015 - geen buitengewone omstandigheid vormen. Een beslissing inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is gesteund op de elementen die uitdrukkelijk worden aangehaald door de aanvrager. Deze aangehaalde elementen worden dan beoordeeld door het bestuur, hetwelk terzake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De gemachtigde dient – indien hij de aangevoerde elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – te motiveren waarom hij deze niet aanvaardt, hetgeen de gemachtigde *in casu* gedaan heeft. De gemachtigde dient echter niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. Gezien de verzoekende partij deze zogenaamde relevante evoluties geenszins als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd in haar aanvraag van 20 augustus 2015, kan de verwerende partij niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden in het kader van de beslissing aangaande de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat voorliggend beroep een annulatieberoep betreft, zodat de bevoegdheid van de Raad beperkt is tot het uitoefenen van een wettigheidstoetsing. De Raad dient zich hiertoe te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling. Met een beoordeling *ex nunc*, zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden. Zodoende kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat er rekening dient gehouden te worden met deze nieuwe feitelijke elementen voor de beoordeling van de zaak.

De Raad merkt bovendien op dat het gegeven dat het inreisverbod op 30 juni 2016 werd vernietigd, geenszins enige uitstaans heeft met de bestreden beslissing. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat er immers in dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de bestreden beslissing is geen enkele verwijzing terug te vinden naar een inreisverbod. De Raad merkt tevens op dat daar waar de verzoekende partij erop wijst dat zij samenwoont met haar partner en zij een huwelijksaangifte hebben gedaan, met deze elementen wel degelijk rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. De gemachtigde stelt immers in de bestreden beslissing met betrekking tot de vermeende duurzame en stabiele relatie van de verzoekende partij dat dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid en geeft aan dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De gemachtigde geeft in dit verband tevens aan dat ook het feit dat zij zouden willen huwen hier niets aan verandert en dat betrokkene niet aantoonde waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren aldaar haar aanvraag in te dienen.

Daargelaten de vaststelling dat deze vermeende relevante evoluties voor het eerst worden aangehaald ter terechtzitting, wijst de Raad er overigens op dat daar waar de verzoekende partij stelt dat er een terechtzitting is voorzien op 14 september 2017 en dat zij zich niet alleen moeten kunnen laten vertegenwoordigen, maar haar advocaat ook moet kunnen bijstaan, de vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk niet ressorteren onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is en de verzoekende partij zich desgevallend kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat

Waar de verzoekende partij ten slotte volhardt in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift, wijst de Raad erop dat hierop reeds middels voormelde beschikking werd geantwoord. Door te blijven volharden in het verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 16 januari 2017 werd aangegeven.

Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting kan aldus geen afbreuk doen aan hetgeen in voormelde beschikking van 31 oktober 2016 gesteld wordt.

Gelet op het voorgaande en met verwijzing naar de beschikking van 16 januari 2017 dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU